

Besmettelijk

Een therapeutische
vakantie

Besmettelijk
Een therapeutische
vakantie

Larissa Cloudt

Schrijver: Larissa Cloudt
Coverontwerp: Larissa Cloudt
ISBN: 9789402170399
© Larissa Cloudt 2017

Voorwoord

Nadat ik de ruwe versie mijn eerste boek Reis naar het Heden af had, was de opzet van dit verhaal in een schets voor mij al bekend. Eerst moest ik de mijlpaal van het zelf publiceren nemen en afronden. Daarna kon ik gerichter verder werken aan dit verhaal. Maar toen kwam de blokkade en wilde het niet vlotten...meerdere keren zelfs.

Rust en een leeg hoofd, durven schrappen, toevoegen en wachten en ondertussen 'veldwerk' op het wereld wijde web. Uiteindelijk groeide ook dit verhaal met vallen en opstaan. Natuurlijk heb ik ook gebruik gemaakt van mijn eigen ervaringen en van de vele (levens) verhalen die ik in mijn werk en privé gehoord heb. Echter, elke gelijkenis berust op louter toeval.

Graag dank ik mijn lief en mijn twee meiden die steeds met geduld en interesse mij aan de laptop hebben laten werken.

Dit boek lag reeds een jaar 'klaar' maar moest wel gecorrigeerd worden. Dit proces kostte tijd. Dank Jeroen en dank Karin hiervoor!

<Hoofdstuk 1>

We rijden verder richting het zuiden over de autoroute, Erik zwijgt en kijkt stuurs voor zich uit. Ik weet niet goed wat te zeggen, maar verdraag de stilte ook niet goed. We moeten nog uren rijden voordat we bij de camping zijn en dat worden geen gezellige uren op deze manier. Ondertussen raast de auto verder. Volgepakt met vakantiespullen. Ik weet dat ik ermee heb ingestemd, maar vraag me serieus af of het wel zo'n goed idee is. Wij samen op vakantie, kamperen nog wel. Bepaald niet mij favoriete bezigheid.

Maar we hebben ook uitgekeken naar deze vakantie. Al het werken, de wisselende diensten waarin we elkaar weinig gezien hebben. Laat staan eens een goed gesprek hebben gehad. Dat gaan we nu doen, in deze vakantie. En dat begint dus al goed. Dus om het ijs te breken moet ik iets bedenken. Erik norske zwijgzaamheid werkt me op de zenuwen.

“Muziekje?”

“Mwah , zie maar”.

Dat is een ja en dus rommel ik door de stapel cd's en vraag me bij elke cd af of die de stemming gaat verhogen of juist verder gaat vergallen. Ik kan maar moeizaam tot een keuze komen en uit mijn ooghoeken zie ik Erik kijken en meen te zien dat hij zich ergert aan mijn besluiteloosheid.

“U2, Coldplay, Adèle of liever een verzamelaartje?”

“Maakt niet uit, kies maar gewoon iets”.

Oké dat klonk geërgerd volgens mij. Ik besluit mijn humeur dan maar op te peppen en kies voor Adèle. Ik schuif de cd in de speler en bedenk me dat een usb aansluiting toch zoveel makkelijker was geweest. Hadden we alle leuke muziek erop geknald en gewoon shuffle gekozen. Niks geen keuze stress op dit hachelijke moment.

Even later schalt Adèle door de auto en zing ik uit volle borst mee. Het helpt wel, mijn humeur verbetert in ieder geval al iets. Ik kijk naar de drukte op de autoweg en bespied de mensen die we inhalen. Gezinnen met hun stationwagens en caravans, aanhangers en vouwwagens. Kinderen die uitdrukingsloos naar een klein tv-schermpje zitten te turen. Afgezonderd van de rest van de auto door middel van een koptelefoon. De ene Walt Disney na de andere zie ik voorbijkomen.

Erik trommelt met de muziek mee op het stuur. Even later zitten we lachend samen mee te blèren alsof ons leven ervan afhangt. De spanning die in de auto hing verdwijnt weer. We kijken elkaar aan en onze blik vertelt dat we zin hebben in deze vakantie en dat we hem bovenal zeer verdiend hebben en dus gaan genieten. Ondertussen zoeven we met 130 naar de zon en ons rustpunt voor de komende drie weken.

“Jeanne?”

“Ja, wat is er?”

“Wat was dat nou daarstraks tijdens de stop?”

“Hoezo, wat bedoel je?”

“Je bleef uren op die toilet, wat was je toch allemaal aan het doen?”

“Nou, euh gewoon, het was hartstikke druk en de helft van de toiletten was onbruikbaar”.

“Onbruikbaar?”

“Ja, kon niet op slot of zat juist op slot. Ik snapte er niks van. Er waren er maar een paar te gebruiken. Nou dat duurt natuurlijk wel even bij de dames!”

“Oh, ja ik snap het”.

“Maar waarom was jij dan zo chagrijnig als ik vragen mag?”

“Nou omdat we niet de hele dag de tijd hebben bijvoorbeeld en jij wel uren weg bleef. Ik wil graag voor het donker een hotel hebben bijvoorbeeld zodat we morgen nog maar een halve dag hoeven te rijden. Daarom dus”.

“We gaan het wel halen liefje, het komt helemaal goed”.

Erik kijkt me glimlachend aan en zegt dat het inderdaad helemaal goed gaat komen. Ik hoor dat zinnetje graag maar twijfel er tegelijkertijd aan. Allemaal is namelijk wel heel erg veel. En bovendien, wat is goed? Wanneer is het goed? Maar voor nu is het weer goed genoeg. De dip is voorbij en we kunnen weer genieten van de reis. Zingen en rijden. Een soort tijdloos bewegen over de landkaart richting de zon en de belofte van een mooie zomervakantie. Net als al die anderen hier op de snelweg. Hele auto's vol gezinnen, stelletjes en halve voorraadkasten Hollandse keuken. Ik bedenk me dat ik een grote zak Engelse drop heb meegenomen en heb daar ineens veel zin in. Ik ga half achterstevoren zitten en rommel onhandig met mijn linkerhand in de tas met eten. Uiteindelijk heb ik de mega puntzak gevonden en trek hem mee naar voren. Ik leg een handje op het dashboard en Erik slaakt een enthousiaste kreet. We zingen en kauwen vrolijk verder.

<Hoofdstuk 2>

Mijn laatste dienst zit er bijna op als we een melding krijgen dat er een spoedopname aankomt. Heerlijk timing, denk ik nog. Lekker ten tijde van de overdracht en enkele uren voor mijn vakantie. Ik bedenk me dat ik me deze keer niet laat strikken om de opname te doen en ga druk in de weer met uitzetten en controle van de medicatie.

“Zeg Jeanne, dat is pas de derde keer vandaag dat je de controle doet. Wat denk je, al het goede komt in drieën? Doe jij die opname nou maar, dat lijkt me nuttiger.”

Ik kleur, valt het op dat het al de derde keer is? Maar beter te vaak, dan te weinig controle lijkt mij. We kunnen ons geen fouten veroorloven. Stel je voor wat er dan zou kunnen gebeuren. Ik schud de angstige ideeën maar snel weg.

“Hoezo schud je nee? Je bent nog in dienst hoor en hierna vrij, wij moeten de komende dagen weer verder. Leg die medicatie nu maar weg en maak de zaken klaar voor de opname. De ambulance kan elk moment hier zijn.”

Ik slaak een zucht en kijk geërgerd naar mijn collega. Ze is de senior hier, en dat zullen we weten ook. De hele dag doet ze niet anders dan de lakens uit delen en driftig delegeren. Zelf lijkt ze te beroerd om een opname of separatiebezoek te doen. Ik ruim de spullen op en maak alles klaar voor de opname. Ondertussen zijn de gegevens van de cliënt in het elektronisch dossier beschikbaar en probeer ik me te concentreren op het verhaal. In vogelvlucht lees ik de steekwoorden die samen een geheel vormen. Verwaarloosd, ontremd mogelijk manisch, psychotisch, mogelijk onder invloed van alcohol of drugs? Persoonlijkheidsstoornis meest

waarschijnlijk doch acuut toestandsbeeld en trauma niet uit te sluiten. Agressief bij benadering door hulpverlening.

Nou lekker dan, dat heb ik dus weer. Op dit soort momenten vraag ik me af of ik wel het juiste vak heb gekozen. Het is nuttig, zeker. Zinvol en vaak ook bevredigend. Maar het geeft ook zo veel stress en spanning. Ik vraag me opnieuw af hoe mijn collega's dat toch allemaal voor elkaar krijgen, dag in dag uit zonder zichtbare problemen.

De ambulance arriveert en onze arts maakt zich klaar voor de opname met mij. Snel grist ik nog een paar latex handschoentjes uit het doosje op ons bureau en snel achter hem aan. Ik zie zijn blik maar ontwijk het vakkundig. De brancard wordt naar de separeerruimte gereden. De cliënt schreeuwt en wroet driftig heen en weer. Even kijkt ze me aan, uit haar ogen lijken vuurpijlen te komen. Ik sla mijn blik naar beneden en volg de broeders en de arts.

Wanneer het hele protocol achter de rug is en ik terugloop naar de separeer om haar de medicatie te geven waarmee ze akkoord is gegaan, is ze rustig. Kalm neemt ze de pillen aan en drinkt in één teug het kartonnen bekertje leeg. Wanneer ik weer wil sluiten kijkt ze me angstig aan en vraagt of ik er morgen ook ben omdat ze een goed gevoel bij mij heeft. Ik knik en sluit af. De eerste leugen alweer. Ik ben blij dat ik hierna vakantie heb en voel het lood in mijn schoenen over de leugen en mijn werk.

Ik sluit niet meer aan bij het overleg en verdwijn naar de toiletten. Ik neem de tijd en was mijn handen, doe desinfectans op en maak de administratie op orde zodat ik rustig op vakantie kan. Nog een half uur!

Thuis aangekomen gooi ik mijn schoenen onder de kapstok en mijn tas op de bank. Op tafel ligt een briefje van Erik waarop staat dat hij even een laatste boodschap aan het doen is. De kamer ligt al vol met spullen. De tent, slaapspullen, het eeuwen oude gasstelletje van mijn ouders en de tas van Erik. Meneer is er al klaar voor dus. Snel loop ik de trap op en verdwijn de badkamer in. Nu Erik er nog niet is kan ik rustig nog even de dag van me af douchen. Terwijl het water al loopt werp ik een blik in het kleine kamertje. Mijn tas is bijna klaar. De laatste kleren die erin moeten zijn nu vast droog. Er staan vier paar schoenen bij waarop Erik hevig commentaar had. Totdat hij mij toilettas had gezien. Hij wist werkelijk niet wat hij erger vond. Al die flesjes en potjes of die schoenen. We hebben de deal gesloten dat als het in de auto kan, het mee mag.

Ik stap onder de douche en voel me langzaam schoon worden en meer ontspannen. De vakantie wordt een dubbele vuurdoop. Voor Erik en mij. Het was een moeilijk jaar. Nu we niet meer op dezelfde unit werken is het lastig af te stemmen. We communiceren enkele dagen via briefjes. Briefjes op de tafel, de koelkast, de magnetron of het eten. Eerst waren we nog schattig tegen elkaar. Kusjes, een lief woordje of een geintje erbij. Maar de laatste tijd was het gewoon zakelijk, kort en krachtig. Daarbij vraag ik me af hoe het kamperen me gaat bevallen. Het is inmiddels jaren geleden. Tja vroeger thuis met mijn ouders. Wat wist ik toen van het leven? Natuurlijk zie je dan geen gevaren en is de natuur en kamperen een grote bron van inspiratie om te spelen. Hoe anders is dat nu.

Ik hoor de voordeur en Erik komt zingend binnen denderen. Hij vliegt de trap op en de trekt onder luid getetter de badkamerdeur open.

“Vakantie!!”, schreeuwt hij uit.

“Ben je net thuis?”

“Ja, ik moest écht even douchen. Maar nu kan ik ertegen.”

“Mooi, mooi!”

“Zeg Jeanne je moet niet zo heet douchen, alles beslaat joh. Ik ga vast koken, gooi jij zo de ramen en deuren even tegen elkaar open?”

En weg is-ie weer. Ik hoor hem fluiten en zingen en rommelen in de keuken. Ik weet niet hoe lang ik onder de douche heb gestaan. Het lijkt lang genoeg te zijn geweest. Ik trek een oude joggingbroek aan en een versleten T-shirt en loop de trap af. Halverwege bedenk ik me...de deur en het raam...natuurlijk. Terug dus.

<Hoofdstuk 3>

Het loopt inmiddels tegen zessen en het zingen is gestopt. We zijn moe en lijken het beide niet toe te willen geven. Ik rijd en merk dat ik steeds even wegzak. Ik durf het niet te zeggen tegen Erik. De drop is zo goed als op en ik ben er misselijk van. Het helpt niet meer om alert te blijven en ik verlang naar een douche en een schoon en fris bed. Tijdens het monotone denderen op de snelweg flitsen allerlei voorvallen van het werk langs mijn vizier. Ik merk dat mijn onrust toeneemt hierdoor. Het maakt me boos dat het werk honderden kilometers van huis zoveel tijd van me vraagt. Het ergert me ook dat ik stapsgewijs de opname van gister doorneem om er zeker van te zijn dat ik geen fouten heb gemaakt. Ik weet dat daar nu toch niks meer aan te doen is, maar de lijstjes in mijn hoofd blijf ik afvinken.

“Jeanne!! Hallo ben je er wel?!”, roept Erik boos.

Ik schrik me kapot en stamel dat ik in gedachten verzonken was.

Erik geeft resoluut aan dat het tijd is om te stoppen.

“Ik maak me zorgen om je, Jeanne, je bent er helemaal niet bij”, zegt hij.

“Klopt, ik was nog even bij gister, de laatste opname enzo, sorry”.

We besluiten de eerstvolgende afslag te pakken voor een hotel. We hebben geluk omdat we een parkeerplaats vinden met motel. Voor morgen zijn we zo weer op weg. Nadat we ons in ons beste Frans hebben aangemeld rijden we naar ons kamertje. Ik ben blij dat we er zijn en plof op een keihard bed.